

Патриарха и всѣхъ Епископовъ вѣсточныхъ рѣкописаніе свое положивше, въ симили печатѣвъше, вѣдашъ Благочестивому царю и Патриарху ново священному тогда Іоакиму въ вѣчное поминаніе не отемлемо.»

Ето съ какво тържество и колко каноническы е нарядена Търновска-та Патриаршія, на кожд-то възстановленіе-то като поразя дошло върху Папа Григорія IX-ый, кой-то все ся мысляше като началникъ и надъ Българскъ-тѣ черковѣ, спроти даденыя паллиумъ още отъ прѣдшественника му Инокентія III-ий на Архиепископа Василия, макаръ да ся бѣше прѣкратило вече сяко сношеніе на Българскъ-тѣ черковѣ съ Латинскъ-тѣ още отъ смърть-тѣ на Ивана I-ый или Калияна. Той, като ся научилъ за сичко, кое-то бѣше станѣло въ Лампсакъ, подигнѣлъ върху Българи-ты, кои-то наричаше народъ нечестивъ и развратенъ, гоненіе. Затова той писалъ на Маджарскы-ты Архиепископы и на царя имъ Бела IV-ый; както — и Балдуину въ Цариградъ, да повдигнѣтъ кръстоноснѣ войнѣ срѣщу Асѣни, че давалъ на Богомилы-ты въ царство-то си свободѣ. Балдуинъ не обърнѣлъ вниманіе на писмо-то му, защо-то малко прѣди него бѣше свързалъ съюзъ съ Асѣни, а Бела, ако и да бѣше събралъ доста войскѣ, не ся наѣлъ самъ да го удари. И това ся прѣминѣ; а кога-то умрѣлъ Асѣнь, папы-ты начинѣли да пишѣтъ пакъ на прѣмници-ты му, нѣ никога не можѣхъ да сполучѣтъ да присѣдинѣтъ Българскъ-тѣ черковѣ съ Римскъ-тѣ, ако и да прибѣгнѣхъ най-послѣ затова въ XIV-ый вѣкъ съ силъ-тѣ на мечъ и огнь. Българія си останѣла за вынагы православна.

Послѣ, кога-то Турци-ти ся бѣхъ утвърдили вече на Геллиспонтъ (1357), и Българско-то царство слѣдъ смърть-тѣ на царь Александра (1353) (той при живѣ още бѣше го сподѣлилъ на сынове-ты си), ся бѣше раздобило та: по-голѣма-та чѣсть отъ Българіѣ ся управляваше отъ Ивана Шишмана въ Търново; Край-Дунавска-та — отъ Страшимира въ Видинъ, а Прѣславъ и Българскы-ты земи въ Тракіѣ — отъ Асѣни; нѣ черкова-та си бѣше спокойна. По нататѣкъ въ 1363 г. Муратъ нападнѣлъ на Българско-то царство, и разбилъ Шишмана, кой-то самъ безъ братія-та си и безъ никаквѣ помощъ отъ тѣхъ бѣше излѣзълъ срѣщу него. Разбилъ го и го накаралъ да свѣрже съ Турци-ты миръ, като му даде дѣщерѣ си Маріѣ за женѣ, и му станѣ съюзникъ (1364 г.). Съ това той привлѣкълъ негодуваніе-то на Маджарскыя краль Людвига, та нападнѣлъ и той на Българіѣ, и най-напрѣдъ отиѣлъ Страшимировѣ-тѣ земѣ, и него самага заборилъ и затво-